

Přijď aspoň na chvíli

Hana Zagorová

ona: Když stopy tvé
se v prachu cest už ztrácí
a naposledy hřeje mě tvůj plášť,
jenom já vím,
jakou dá to práci
úsměv na rtech mít
a v duši nemít zášť.

Svět je somnambul
a co já vím, s kým bloudíš.
V očích mě pálí sůl,
jsem láskou uštvaná.
Mám čisté svědomí,
tak za co mě teď soudíš...
Možná, že chceš mi tím jen říct,
že je ta bitva prohraná.

on: Máš tisíc důvodů
se ke mně točit zády,
nechat mě v dešti stát
a nemít na mě čas.

Vím, že to uděláš,
znám dobře naše pády,
polož to dřív než pláčem
zlomí se ti hlas.

ona: Přijď aspoň na chvíli.
Sám víš, jak se mi stýská.

Přijď aspoň na chvíli,
jsem láskou uštvaná.

on: Přiznám, že rád bych
zas tě viděl jednou zblízka.

Až klíčem v zámku otočíš,
je moje bitva prohraná.

ona: Proč se tak rád sám
v chladných nocích touláš.
Čím dál tím víc
se kočkám podobáš.

Když jako somnambul
zas nočním městem bloumáš,
celou noc čekám,
jestli k ránu zavoláš.

Přijď aspoň na chvíli.
Sám víš, jak se mi stýská.
Prosím, jen na chvíli,
jsem láskou uštvaná.

on: Přiznám, že rád bych
zas tě jednou zblízka viděl.

oba: Až k ránu v zámku cvakne klíč,
láska jak fata morgána
zjeví se nám.